

## **Кум Влада**

Субота. Дан када се није ишло у школу. Дан када се дуже спавало. Дан када се црвени *форд фокус* заустављао на тротоару испред наше зграде. И у њему нас је чекао увек најтоплији осмех и загрљај.

Субота је дан који је подсећао на Аду. Круг око језера. Топлу чоколаду код „Цеце“. И понеки чипс, али да мами не кажемо да смо га појели и покварили њен ручак.

Када неких драгих људи више нема, испрва је помисао на лепе заједничке тренутке исувише болна, зато што знаш да их више неће бити. Онда их се клониш, јер тако мање боли. Међутим, како време одмиче, постајеш свестан да су те мисли заправо драгоцене. Јер, у њима сте увек заједно, срећни и насмејани. Баш такве желиш да памтиш људе које волиш. И тако ће заувек и бити. Сада их се сећамо са радошћу и огромном захвалношћу, јер је Влада био значајан део наших живота. Заправо, и даље јесте, и увек ће и бити.

Влада Давидовић је био наш крштени кум.

Он је био посебна личност и дефинитивно не може да се упореди ни са једном другом особом коју смо имали прилике да упознамо. Осећали смо да је он тако mudar, да има одговор на свако наше питање. Осећали смо захвалност што смо имали привилегију да будемо у друштву таквог ерудите. С друге стране, био је јако нежан и брижан. Од малих ногу нам је објашњавао значење за нас тада још увек непознатих речи на најмаштовитији могући начин. Његов ведар дух, смисао за хумор и дечачки осмех неизбрисиво је урезан у наша сећања. Оплемењивао је сваку просторију у којој се налазио и био је омиљени гост на сваком окупљању. С обзиром на готово „енциклопедијско“ знање које је поседовао и своју изразиту елоквентност, често се дешавало да учесници у разговору за столом постану само пуки слушаоци његових прича. Живео је живот у свој својој пуноћи. Увек се трудио да утиче на своју околину искључиво личним примером, залагао се за праве вредности и био је искрени родољуб. Немамо никакву бојазан да ће његов лик и дело икада отићи у заборав, јер је оставио неизбрисив траг у култури нашег народа.

И у срцима својих најмилијих.

О неким људима је немогуће говорити у прошлом времену, јер у садашњости су тако живи. Кум за нас то и јесте. Јер, увек ћемо у срцима и мислима имати ту суботу, црвени *форд фокус*, његов најтоплији осмех, Аду и круг око језера и топлу чоколаду код „Цеце“.

Његови кумчићи,

Ана, Војислав и Владимир Крстић

у Београду, септембра 2022. године

